

[Gisselbæk.]

ikke har ment, at et saadant Hunderegister var paakrævet. Det er ogsaa min Opfattelse, at vi ikke trænger til det.

Det ærede Medlem, som talte paa Socialdemokratiets Vegne, lovpriste jo Forslaget. Jeg skal ikke komme meget ind paa de enkelte Paragraffer. Det, som vi er mest interesseret i, er at faa lavet en Hundelov, som ogsaa er brugelig ude paa Landet. Det kan ikke nægtes, at man ude paa Landet ofte, jeg havde nær sagt daglig, ser Hunde strejfe rundt. Der er i dette Forslags § 11 en Bestemmelse om, at der kan gives Paalæg om at holde en Hund inden for visse Grænser eller forsyne den med Mundkurv, og tilsvarende Paalæg kan gives angaaende Hunde, som forulemper Folk, eller som forulemper Husdyr i Ejendom eller paa Marken. Mit Parti kunde godt gaa med til, at Bestemmelserne om de omstrefjende Hunde blev skærpet. En saadan Hund faar ofte flere med, og naar der kommer en saadan Klynge, er det jo, det gaar galt; saa sker de Ulykker, som vi ved, der indtræffer en hel Del af.

Med det for Øje, at vi sidste Gang fik en efter min Opfattelse god Hundelov ud af det stillede Forslag i Udvalget, vil jeg ogsaa gerne denne Gang have Forslaget henvist til et Udvalg. Der er flere Bestemmelser, som jeg kunde ønske drøftet i et Udvalg, og hvis ikke andre stiller Forslag om at henvise Lovforslaget til et Udvalg, vil jeg tillade mig at gøre det ved Forhandlingens Slutning.

C. J. E. Sven: Da den højtærede Justitsminister fremsatte det Lovforslag, som vi i Dag har til Behandling, udtalte han, at han i Anledning af denne Fremsættelse havde faaet en saadan Masse Henvendelser, at det saa ud, som om denne Sag havde fremkaldt lige saa voldsomme Bølger i Sindet som Svangerskabsloven. Der er maaske noget om det, men jeg tror nu ikke, at man helt kan sidestille den Bevægelse, som Hundeloven har fremkaldt, med den Bevægelse, som Svangerskabsloven har fremkaldt. I hvert Fald har Radiofonien, mig bekendt, endnu ikke opfordret den højtærede Justitsminister til at holde eet eller to Foredrag om Hundeloven i Radioen, og der er derfor heller ikke for mig nogen Anledning til, som et Medlem af det andet høje Ting har gjort det angaaende Svangerskabsloven, at anmode om en Diskussion i Radioen om Hundeloven. I og for sig kunde jeg godt ønske det; blot tror jeg, at den højtærede

Minister og jeg ser i det væsentlige ens paa Hundespørgsmaalet, saa at nogen egentlig Diskussion ikke vilde kunne komme i Gang.

Jeg kan altsaa give den højtærede Justitsminister Ret i, at Hundeloven har vakt nogen Bevægelse, og det er heller ikke saa uforklarligt, thi for mange Mennesker er Hundehold, dette at have et Dyr omkring sig, af en saadan Værdi, at de ganske naturligt bliver interesseret, hvis man vil til at give Regler om disse kære Husdyr. Det er ogsaa saadan, at man til en vis Grad maa give det gamle Ord Ret, at jo mere man lærer Menneskene at kende, desto mere kommer man til at holde af Hundene. Jeg skal dog tilføje, at vel er mit Parti hundevenligt indstillet, men vi er ikke Fanatikere, hvilket den højtærede Justitsminister, efter hvad han udtalte i sin Fremsættelsestale, heller ikke er. Vi ønsker saa vidt muligt at dele Sol og Vind lige, men der er en Række Punkter i Lovforslaget, som vi, selv om dets Tendens og Hovedpunkter kan finde Tilslutning ogsaa hos mit Parti, ikke helt kan tiltræde.

For det første er der Skattebestemmelserne. Naar man, saaledes som ogsaa en af de foregaaende Talere gjorde det, beklager sig over, at Hundene af og til paa Gaderne forvolder mindre behagelige Ting, maa man ikke lade ude af Betragtning, at Hundene er Skatteydere, de betaler for det, og der er ikke her Tale om noget Børnefradrag. Forsørgerfradrag eller lignende. Nej, det er en Kopskat, der hviler paa Hundene, de betaler i Virkeligheden for den Leben und Treiben, de udfolder, og for visse Kommuner er Hundeskatten jo et ikke ubetydeligt Beløb. Men samtidig er Hundeskatten for mange Mennesker ikke saa lidet betydningsfuld, og jeg forstaar ikke, at man ud fra et demokratisk Sindelag, som jeg jo ved, at det nuværende Ministerium i høj Grad har, kan gaa til en saa voldsom Forhøjelse af Skatten. Nu kan man jo sige, at da de tobenede Skatteydere stadig væk maa finde sig i, at der bliver drejet paa Skatteskruen, saa maa de firbenede virkelig ogsaa finde sig i det, men til syvende og sidst gaar det ud over de tobenede Skatteydere, og jeg synes, at den Skatteforøgelse, man her foreslaar, er alt for voldsom. I det hele taget begriber jeg ikke, hvorfor man, fordi man holder to Hunde i samme Husstand, skal betale dobbelt for Nr. 2 Hund og altsaa efter Forslaget her skal betale dobbelt for alle Hunde. For det første er der det at sige, at ligesom Enebørn ikke er heldige, er Enehunde i og for sig heller ikke saa attraaværdige. Hvis der er flere Hunde,